



## โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนธันวาคม ๒๕๕๓

### พระธรรมเทศนาเนื่องในงานทอดกฐินสามัคคี

วันอาทิตย์ที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๓

อานิสงส์ของกฐินตามประวัติพระพุทธเจ้าตั้งแต่ชาติแรกเลยพระองค์ได้ไปร่วมกฐินด้วยเข็มเล่มเดียวด้ายกลุ่มหนึ่งแล้วก็ตั้งจิตเจตนาปรารถนาเพื่อความเป็นสมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็เวียนว่ายตายเกิดมาพอได้รับพระพุทธพยากรณ์จากพระที่บังกรสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วพระองค์ก็อหัมม์อหุคความว่างมาตลอดเลยใครขออะไรก็ให้หมดมาเต็มในชาติพระเวสสันดรเนี่ยที่พระพุทธเจ้าให้พระราชทานพระนางกัณหาชालีพระนางมัทรีให้เป็นทานแล้วใครคิดจะขอหทัยวัตถุ์ก็จะผ่าอกควักให้ใครจะขอดวงตาก็จะควักให้มาเต็มในชาติเป็นพระเวสสันดรเนี่ยนับเวลาได้๔๐สงไชยแสนกัลป์เนี่ยแล้วจึงให้ไม่ยึดติดเลยต้องว่าอย่างนี้ให้มาตลอดให้มาตลอดแล้วก็พอตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วเนี่ยตรัสรู้ใหม่ๆไฉ่มารมิจฉาภิภูริเนี่ยมาอาราธนานิมนต์ให้พระพุทธเจ้าเข้านิพพาน พระพุทธเจ้าก็ยังไม่ทันตั้งตัวเลยเหมือนกับยังเสวยวิมุตติสุขใหม่ๆดีใจที่ได้เป็นพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้ามารมาขอให้พระพุทธเจ้าเข้านิพพาน พระพุทธเจ้าก็บอกว่าเรายังไม่มีนิพพานตราบใดที่อุบาสกอุบาสิกาบริษัท๕ยังไม่แกล้วกล้าองอาจกล้าหาญในการที่จะแสดงธรรมตามคำสอนทั้งพระธรรมพระวินัยยังไม่แกล้วกล้าตราบใดเราก้ยังไม่นิพพานตราบนั้นแล้วที่นี้ก็มาถึงคราวพระชนม์มาอายุ๘๐ปีตามปกติที่พระองค์ต้องอยู่ครบอายุชั้ยหรืออายุ๑๐๐ปีจึงจะปรินิพพานตามอายุชั้ยแต่ว่าตอนที่พระองค์อายุได้๘๐ปีพญามารมันมาอาราธนาพระองค์ให้เข้านิพพาน พระองค์ก็บอกว่าอีก๓เดือนเราจึงจะนิพพานพอดีวันนั้นเป็นวันมาฆบูชาแล้วพระองค์ก็ทรงปลงพระชนม์มาอายุสังขาร แล้วก็ในวันเพ็ญเดือน๖อีกสามเดือนที่พระองค์กำหนดหมายไว้ให้ตรงกับวันประสูติ ตรัสรู้ ปรินิพพานครบ๓เดือนแล้วพระองค์จึงจะปรินิพพาน ที่อาตมาพูดเรื่องนี้ขึ้นมาก็เพื่อจะให้โยมจำไว้ด้วยว่า พระองค์เนี่ยตอนที่เป็พระโพธิสัตว์สร้างบารมี อุบารมี ปรมัตถบารมีเนี่ยบริจาเคให้หมดเลยครบครวัไม่สนใจเลยใครมาขออะไรให้หมดใครเป็นแม่บ้านทุกข์ยากลำบาก(หัวเราะ)ต้องบอกอย่างนี้เพราะว่ามีเท่าไรก็ให้หมดให้หมดทุกชาติเลยเนี่ยแม้กระทั่งตัวเองก็ไม่รักตัวเองเพราะฉะนั้นถ้าใครบอกพระอาจารย์แม่เมตตาให้โยมหน่อยพระอาจารย์เลยบอก เฮ้ย! ชำรักเองไม่หลงหรือตัวข้าเองยังไม่รักเลย(หัวเราะ)เนี่ยเพราะอาตมารู้ตรงนี้เพราะฉะนั้นเนี่ยพระองค์อหัมม์อหุคความว่างมา๔๐สงไชยแสนกัลป์เนี่ยนับภพนับชาติไม่ถ้วนเลยยุคนี้สมัยนี้เราทุกคนไม่ถึงร้อยปีเนี่ยเวลายืน เดิน นั่ง นอนก็ภาวนาว่างๆพูดเข้าหูไปสู่ใจได้ชยะ อารมณมะเร็ง อารมณเนี่ยให้มันเคยชินกับความว่างถึงเวลามันจะน้อมไปโดยอัตโนมัติ สัมมาทิฏฐิเห็นชอบก็ไม่มีความเห็นเนี่ยจำไว้ให้ดีนะที่มรรค๘ที่ครูบาอาจารย์ตรี โท เอกเขาสอนกันไว้ว่าสัมมาทิฏฐิเห็นชอบ เห็นอริยสัจ๔เนี่ยโยมต้องไปไล่เบี่ยอีกนานจึงจะอะไรทุกชยะอะไรเป็นสมุทัยอะไรเป็นนิโรธอะไรเป็นมรรคเนี่ย ต้องใช้วิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่งอีกเยอะ เพราะฉะนั้นถ้าจะเข้านิพพานก็ต้องว่างไม่มีความเห็น สัมมาสังกับโปดำริชอบดำริการไม่พยาบาทไม่เบียดเบียนพวกนี้แล้วเมื่อไหร่จบวิตกวิจารณ์อะไรชื่อว่าไม่พยาบาทอะไรจึงชื่อว่าไม่เบียดเบียนความจริงพระองค์สอนไม่ให้เบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนทำยังงัยเราจึงจะไม่



เบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนการที่เราจะไม่เบียดเบียนตนเองให้เดือดร้อนก็คืออย่าตามใจตัวเองอยากฆ่าเขาก็อย่าตามใจอยากขโมยของเขาก็อย่าตามใจอยากประพฤติผิดบุตตรภรรยาสามีเขาก็อย่าตามใจอยากหลอกหลวงต้มตุ๋นกินเหล้าเมายาก็อย่าตามใจเนี่ยเห็นมั๊ยชื่อว่าไม่เบียดเบียนตนเองให้เดือดร้อน การที่ไม่เบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนทำยังงัย คืออย่าไปบังคับใจคนอื่นอย่าไปบังคับให้เขาต้องไปฆ่าคนฆ่าสัตว์ อย่าไปบังคับให้เขาต้องไปเป็นขโมยขโจร อย่าไปบังคับให้เขาไปเป็นโจรปล้นจี้ อย่าไปบังคับให้เขาต้องไปประพฤติผิดบุตตรภรรยาสามีเขา เขามีคำสัตย์คำจริงก็ไม่ต้องไปบังคับให้เขาต้องเป็นคนโกหกหลอกหลวง เนี่ยเขาไม่ไปกินเหล้าเมายาก็อย่าไปบังคับให้เขาไปกินเหล้าเมายาเนี่ยจึงจะชื่อว่าไม่เบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนนี่แหละจะได้รู้ไว้ว่าการที่พระองค์สอนไม่ให้เบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อนเป็นยังงัย แล้วเมื่อเรารู้ว่าการที่เราไม่เบียดเบียนใครมาเบียดเบียนเราชอบมั๊ยเราก็จะเข้าใจทันทีเลยเราอยู่ของเราเป็นสุขสบายอันนี้จู่ๆก็มากลั่นแกล้งรังแกเราหาเรื่องจะมาฆ่าเราบ้างมาขโมยของเราบ้างประพฤติผิดบุตตรภรรยาสามีเราบ้างหลอกหลวงต้มตุ๋นเราบ้างซักจะมอมเหล้าเมายาให้เราเสียสติบ้างเนี่ย เราก็จะเห็นทุกขวิภวะเกิดความเบื่อหน่ายในทุกขวิภวะเหล่านั้นแล้วเราก็จะได้มีความรู้ความเข้าใจถึงพระพุทโธวาทที่แท้จริงที่พระองค์พยายามสอนให้ทุกคนมีศีลมีธรรมเพราะอะไรเพราะทุกคนจะได้ไม่สร้างกรรมทำชั่วไม่สร้างกรรมทำบาปไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ถ้าทุกคนมีศีล&กันสมบูรณ์เนี่ยไม่เดือดร้อนเลยพวกทหาร ตำรวจก็ไม่ต้องจ้างไม่ต้องไปเสียภาษีด้วยเปิดประตูไว้ขโมยก็ไม่ลัก(หัวเราะ)ไม่ต้องไปเสียค่ากุญแจอะไรต่อมิอะไรไม่ต้องอาวุธปืนอะไรมาป้องกันอีกเนี่ยดูอานุภาพของพระพุทธเจ้าที่พยายามให้ทุกคนมีศีล& เราก็รู้ว่าโอ้! มีคุณวิเศษมากมายเลยทำให้คนเมื่อมีศีล&แล้วก็ยังมีเมตตาคุณอีก ความจริงพระองค์สอนให้แม่เมตตาเนี่ยตั้งใจฟังให้ดีนะ เมตตาเจโตวิมุตติที่อาตมาบอกเกริ่นเอาไว้เนี่ย พระองค์สอนให้แม่เมตตาในตัวเองก่อนเพื่อให้ทุกคนมีความเข้าใจในตัวเองก่อนเราก็ถามว่าเรารักตาเราไหมรักหนูเราไหมรักจุมูกเราไหมรักแขนรักขารักชีวิตเรามั๊ยรักแน่ๆเมื่อเรารู้จักความรักรักตัวเองอย่างไรเนี่ยเราทำความคุ้นเคยกับความรักแล้วใครมาแตะต้องใครมากลั่นแกล้งมารังแกใครจะทำให้เราตาบอดหูหนวกเป็นใบ้แขนขาพิการการเราไม่ชอบแน่นอนพระองค์สอนให้รัก เมื่อเรารักแล้วเราจะทำยังงัยเราก็ต้องมีความระมัดระวังรักษาเมื่อมีการรักษาดีแล้วพระองค์ก็สอนให้แม่เมตตาไปยังมนุษย์อื่นสัตว์อื่นที่มีตาหูจุมูกลิ้นกายใจเนี่ยอย่าไปทำให้ตาบอดหูหนวกเป็นใบ้แขนขาพิการเนี่ย เมื่อเรามีเมตตาตนเองแล้วมีเมตตาคนอื่นแล้วเราก็จะไม่ฆ่าใคร เรามีเมตตาตนเองแล้วมีเมตตาคนอื่นแล้วเราก็จะไม่ขโมยของใคร เรามีเมตตาตนเองแล้วมีเมตตาคนอื่นแล้วเราจะได้ไม่ประพฤติผิดบุตตรภรรยาสามีใคร เรามีเมตตาตนเองแล้วมีเมตตาคนอื่นแล้วเราก็ไม่หลอกหลวงต้มตุ๋นใคร เรามีเมตตาตนเองแล้วมีเมตตาคนอื่นแล้วเราก็ไม่กินเหล้าเมายาไม่ชักชวนใครกินเหล้าเมายาศีล& ศีล& ศีล&๑๐ ศีล&๒๒๗ ของเราก็บริสุทธิ์ ทำไมจึงบริสุทธิ์เพราะเราไม่ได้ไปทำกรรมเราจึงไม่มีวิบากกรรมเราจึงเป็นผู้หลุดพ้นกรรมวิบากกรรมเหล่านั้นด้วยอำนาจเมตตาจึงเรียกว่าเมตตาเจโตวิมุตติเนี่ยเป็นอย่างนี้ ส่วนภรรยานางสาวพระองค์ก็สอนให้ภรรยานางสาวตัวเองก่อน สงสารว่าเออ! สมมุติว่าเราตายตาบอดหูหนวกเป็นใบ้แขนขาพิการเนี่ยเราจะต้องสงสารตัวเองแน่ๆเลยเมื่อเรารู้จักสงสารตัวเองแล้วว่าเรามีทุกข์ขนาดไหนเนี่ยแล้วพระองค์ก็สอนแม่ภรรยาไปยังมนุษย์อื่นสัตว์อื่นอย่าให้เขามีความทุกข์ยากลำบากกายลำบากใจเพราะเขาเป็นทุกคน ขนาดเราตาไม่ตีมองไม่เห็นชัด หูฟังไม่ชัดอะไรเราก็ยัง



ราคาบุญใจเดือดร้อนแล้วถ้าเราไปทำให้เขาตาบอดหูหนวกเป็นใบ้แขนขาพิการไปเนี่ยเขาจะทุกข์ขนาดไหนเนี่ยพระองค์สอนให้แผ่กรุณาไปอย่างนี้เมื่อเรามีกรุณาตนเองแล้วสงสารคนอื่นแล้วเราก็จะไม่ฆ่าใครด้วย สงสารเขาอย่าไปฆ่าเขาเลย(หิวเวาะ)สงสารเขาอย่าไปลักขโมยเขาเลยเดี่ยวเขาไม่มีกินไม่มีใช้สงสารเขาอย่าให้เขาเป็นทุกข์เลยอย่าให้เขาผิดผัวผิดเมียอะไรทำให้ผัวเมียเขาต้องเดือดร้อนราคาบุญใจไม่ต้องอย่าไปหลอกลวงต้มตุ๋นเขาเลยเดี่ยวเขาจะไม่สบายเป็นทุกข์อย่าไปชักชวนเขากินเหล้าเมายาอย่าไปให้เขาเป็นคนเมาบ้ำเสียสติเนี่ยการงานเสียการเสียนงานไม่ดีเนี่ยเมื่อเรามีศีล๕มีกรุณาแล้วเราก็ไม่ได้ฆ่าใครไม่ได้ขโมยของใครไม่ได้ประพฤติผิดบุตตรวรรยาสามีใครไม่ได้หลอกลวงต้มตุ๋นใครไม่กินเหล้าเมายาเนี่ยศีล๕ ศีล๘ ศีล๑๐ ศีล๒๒๗ ของเราก็บริสุทธิ์ ทำไม่จึงบริสุทธิ์เพราะเราไม่ได้ไปทำกรรมเราจึงไม่มีวิบากกรรมเราจึงเป็นผู้หลุดพ้นกรรมวิบากกรรมเหล่านั้นด้วยอำนาจกรุณาความสงสารจึงเรียกกรุณาเจโตวิมุตติหลุดพ้นด้วยอำนาจกรุณาเนี่ยอย่างนี้ มุติตาพลอยยินดีก็เหมือนกันพระองค์สอนให้มุติตาพลอยยินดีกับตัวเองก่อนเมื่อเรารู้จักมุติตาพลอยยินดีตัวเองแล้วเช่นตาเราดีแล้วไม่บอดไม่เหลือกไม่เหลืออะไรแล้วเนี่ยเราก็โอเอ! โมทนาสาธุกับตาของเรา(หิวเวาะ)ตาเราดีแล้วเราก็โมทนาสาธุกับตาของเราหูเราดีเราก็โมทนาสาธุจมูกเราดีได้กลิ่นดีเราก็โมทนาสาธุ ลิ้นของเราดีไม่แข็งกระด้างรับรสดีเปรี้ยวหวานมันเค็มเผ็ดเผื่อนฝาดขมจืดเราก็โมทนาสาธุ ภายเราสัมผัสผืนร้อนอ่อนแข็งได้ก็โมทนาสาธุใจเรารู้ธรรมารมณได้ก็โมทนาสาธุเมื่อเรารู้จักมุติตาโมทนาพลอยยินดีแล้วเราก็พระองค์ก็สอนให้มีมุติตาแผ่ไปยังมนุษย์อื่นสัตว์อื่นที่เรามีตาดี จมูกดีหูดีมีอาการ๓๒ครบถ้วนดินนั้นนะ แล้วเมื่อเรามีมุติตาพลอยยินดีกับเขาแล้วเราจะฆ่าเขาไหมถ้ามไม่ฆ่าเขาแน่นอนเลยเรามีมุติตาพลอยยินดีกับเขาแล้วเราก็ไม่ไปทำร้ายทำอันตรายเขาแน่นอนเรามีมุติตาพลอยยินดีกับเขาแล้วเราก็ไม่ขโมยของเขาแน่นอนเรามีมุติตาพลอยยินดีกับเขาแล้วเราก็ไม่ไปประพฤติผิดบุตตรวรรยาสามีเขาแน่นอน เรามีมุติตาพลอยยินดีตัวเองแล้วเรามีมุติตาพลอยยินดีคนอื่นแล้วเราก็ไม่หลอกลวงต้มตุ๋นใครแน่นอน เรามีมุติตาพลอยยินดีตัวเองแล้วเรามีมุติตาพลอยยินดีคนอื่นแล้วเราก็ไม่ไปกินเหล้าเมายาเราก็ไม่ชักชวนใครกินเหล้าเมายาศีล๕ ศีล๘ ศีล๑๐ ศีล๒๒๗ ของเราก็บริสุทธิ์ ทำไม่จึงบริสุทธิ์เพราะเราไม่ได้ไปทำกรรมเราจึงไม่มีวิบากกรรมเราจึงเป็นผู้หมดกรรมหรือสิ้นเวรสิ้นกรรมด้วยการที่มีมุติตาพลอยยินดีเนี่ยเพราะเราไม่ได้ทำกรรมเราจึงไม่มีวิบากกรรมแล้วเราก็เป็นสุขสงบสุขสันติสุขได้ด้วยมุติตาพลอยยินดีของเราเนี่ยต้องใช้อุบายอย่างนี้เราจึงจะรักษาศีล๕ได้ด้วยที่อาตมาพูดควไปเพื่อจะให้รู้ทั้งสองนัยยะ ต้องสอนให้มีเมตตาในศีล๕ กรุณาแล้วก็มีศีล๕ มุติตาแล้วก็มีศีล๕ อุเบกขาภายในก็เหมือนกันเราดูอะไรมาเห็นอะไรมาเยอะเยาะแล้ว อุเบกขาวางเฉยไม่ดูชะบ่างไม่ฟังมันชะบ่างนั้นนะเพลงเพลงอะไรที่จะทำให้เสียเวลาล้ำเวลาเสียเวลาทำมาหากินหรือฟังแล้วจะทำให้จิตใจฟุ้งซ่านก็ไม่ฟังจมูกได้กลิ่นหอมกลิ่นอะไรก็วางเฉยชะบ่างรสอาหารเปรี้ยวหวานมันเค็มเผ็ดเผื่อนฝาดขมจืดก็วางเฉยชะบ่างมีอะไรก็กินไปอย่างนั้นแหละไม่ต้องไปแสวงหามันเพิ่มทุกข์เพิ่มโทษเสียสดวงค์เพิ่มขึ้นอันนี้ต้องวางเฉยหมายถึงแล้วก็หลอกลวงพูดปดอะไรเนี่ยแทนที่เราจะพูดมากก็วางเฉยชะบ่างพูดน้อยลงแล้วเราก็ต้องพูดสิ่งที่จำเป็นด้วยเราจะพูดสิ่งที่เป็นประโยชน์ไม่เป็นประโยชน์เราจะไม่พูดเราก็วางเฉยอุเบกขาวางเฉยชะบ่างเมื่อเราอุเบกขาวางเฉยตัวเองเพราะเราไม่กินเหล้าเราวางเฉยมันเคยกินแล้วรู้รสชาติมันแล้วก็วางเฉยไม่กินเนี่ยเมื่อเราอุเบกขาวางเฉยภายในเมื่อใจรู้แล้วพระองค์ก็สอนให้แผ่อุเบกขาภายนอกไปอีกเมื่อกับความดีแค่



นี่จับจ๊อยแค่ศีล๕ไม่พอต้องอุเบกขาไปหมดเลยอุเบกขาได้อุเบกขารูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิัพพะ  
 ธรรมารมณแล้วเราก็ไม่ต้องไปยุ่งกับเขาเมื่อเราไม่ไปยุ่งกับรูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิัพพะ ธรรมารมณได้  
 ความโลกความโกรธความหลงโหมะมานะทิฏฐิก็ไม่มีเพราะอาศัยรูปนั้นแหละจึงมีความโลกมีความโกรธ  
 มีโภคะมีโทสะมีโหมะมีมาทิฏฐิเกิดขึ้นมาเพราะฉะนั้นไ้เนี้ยต้นเหตุใหญ่ต้องว่าอย่างนี้เมื่อเรารู้แล้วเราก็  
 วางเฉยพระองค์สอนให้วางเฉยเนี้ย เมื่อเราวางเฉยภายในได้แล้ววางเฉยภายนอกได้แล้วเราก็ไม่อยากจะ  
 ใครไม่อยากจะยุ่งวายเป็นไรกับใครเราวางเฉยภายในได้แล้ววางเฉยภายนอกได้แล้วเราก็ไม่อยากจะ  
 ใคร วางเฉยภายในได้แล้ววางเฉยภายนอกได้แล้วเราก็ไม่อยากจะประพฤติดิบบุตรภรรยาสามีใคร วางเฉย  
 ภายในได้แล้ววางเฉยภายนอกได้แล้วเราก็ไม่อยากจะหลอกลวงต้มตุ๋นใคร เราวางเฉยภายในได้แล้ววางเฉย  
 ภายนอกได้แล้วเราก็ไม่กินเหล้าเมายาไม่ชกชวณใครกินเหล้าเมายาศีล๕ ศีล๘ ศีล๑๐ ศีล๒๒๗ ของเราก็  
 บริสุทธิ์ ทำไม่จึงบริสุทธิ์เพราะเราไม่ได้ทำกรรมเราจึงไม่มีวิบากกรรมเราจึงเป็นผู้หลุดพ้นกรรมวิบากกรรม  
 เหล่านั้นด้วยอำนาจอุเบกขาจึงเรียกว่าอุเบกขาเจโตวิมุตตินี้เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นพระองค์สอนให้เจริญ  
 เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขามีเนี้ยะอย่างนี้แต่พระอาจารย์พิจารณาเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขานี้  
 เป็นรากเหง้าของอุปาทานคือต้องยึดติดคือต้องคำว่าเมตตาก็ต้องรักมากๆใครรักน้อยก็ได้เดี๋ยวดอนต่อว่า  
 เดียวเถียงกันอีกแล้วเห็นใหม่เนี้ยมันเป็นอุปาทานแบบนี้ กรุณาต้องสงสารต้องปลอบใจกันอยู่เรื่อยให้  
 กำลังใจกันอยู่เรื่อยเห็นมัยเนี้ยรากเหง้าของอุปาทานกรุณาเป็นรากเหง้าอุปาทานแบบนี้ มุทิตาพลอย  
 ยินดีแล้วมุทิตาพลอยยินดีอีกเธอยังดีใจกับฉันเลยนะเดี๋ยวดองมาดีใจอีกรอบ(หัวเราะ)เนี้ยต้องมีมุทิตาเนี้ย  
 เขาเรียกรากเหง้าของอุปาทานเนี้ยที่อาตมาพิจารณาเห็นว่าเมตตากรุณามุทิตาอุเบกขาทำดีแล้วเราก็  
 พยายามทำเฉยๆเขาก็ค่อนข้างว่าทำไมฉันพูดด้วยเธอไม่พูดกับฉันด้วย(หัวเราะ)เนี้ยอุเบกขาอย่างนี้ก็มี  
 ทุกขณะเดี๋ยวดอนพ่อบ้านบ้างแม่บ้านบ้างมาต่อว่าเนี้ยทนไม่ไหวอุเบกขาไม่รอดเพราะฉะนั้นเนี้ยจึงเป็นราก  
 เหง้าของอุปาทานจันถ้าเราจะตัดอุปาทานเมตตาต้องวางเฉยให้เป็นอุเบกขาให้หมดเลยว่างจากความรัก  
 ว่างจากกรุณาว่างจากมุทิตาว่างจากอุเบกขาถ้าเราว่างจากอารมณ์นี้ได้เราก็หมดแล้วเท่ากับสรูปเลยทั้ง  
 เมตตากรุณามุทิตาอุเบกขานี้โดนสรูปย่อยไปอัตโนมัติสลายย่อยไปเพราะอะไรเพราะจิตว่างวางเฉยกับ  
 รูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิัพพะ ธรรมารมณเพราะรูป เสียง กลิ่น รส โภกฐิัพพะ ธรรมารมณเนี้ยเป็นต้นเหตุ  
 ใหญ่เป็นอาสวะกิเลสด้วยที่พระพุทธเจ้าว่าอาสวะสิ่งที่หมักดองไว้ในใจเราเป็นอาสวะใหญ่อาสวะกิเลสเนี้ย  
 ถ้าพวกโยมจะไปเอาเยี่ยงอย่างพระพุทธเจ้าต้องได้บุพเพนิวาสานุสติญาณญาณระลึกชาติหนหลัง  
 จุตูปปาตญาณรู้จักจุดเกิดแก่เจ็บตายพรหมเทพเทวดาอะไรเนี้ยพระพุทธเจ้าได้รู้ได้เห็นเรื่องยาวแล้วอาส  
 วัชชญาณก็คือทำอาสวะให้สิ้นไปความหมายของพระองค์ก็คือทำอารมณ์ให้สิ้นไปถ้าอาตมาบอกโยมทำ  
 อารมณ์ให้สิ้นไปเสียงสิ้นไปกลิ่นสิ้นไปรสสิ้นไปสัมผัสสิ้นไปความรู้สึกในใจธรรมารมณให้สิ้นไปเนี้ยเป็น  
 แนวทางของพระพุทธเจ้าง่ายถ้าโยมไปบวชแล้วนั่งสมาธิแล้วจะได้บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ  
 อาสวัชชญาณเมื่อไหร่จะได้เนี้ยต้องถามอย่างนี้ไม่มีทางเนี้ย แต่ถ้าบอกให้โยมเนี้ยเอารูปให้มันหมดไป  
 จากใจเสียงให้หมดไปจากใจ กลิ่นหมดไปจากใจ รสให้หมดไปจากใจ โภกฐิัพพะสัมผัสให้หมดไปจากใจ  
 ธรรมารมณให้หมดจากใจอันนี้พอทำได้เพราะรู้จักแต่ถ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวัชช  
 ญาณพวกนี้โยมไม่รู้จักโยมไม่ได้เรียนภาษาบาลีไม่ได้ทำความเข้าใจกับญาณสามนี้ก็ไม่สืทธิชนะถ้าโยมทำ



ไม่ได้โยมก็ไปนิพพานไม่ได้โยมก็พ้นทุกข์ไม่ได้นี่มันเป็นแบบนี้เพราะฉะนั้นอาตมาก็ต้องมาชี้แจงแสดงให้โยมรู้ไว้ความจริงพระองค์สอนแบบนี้ที่นี้เราที่อาตมาแสดงไว้แล้วนี่ต้องมาพิจารณาทุกข์ เดียวโยมจะนึกว่าไม่มีทุกข์เราก็คือมาพิจารณาทุกข์ที่ไหนก็ทุกข์ในเมตตานั่นแหละถามซิทุกคนที่พระพุทธรูปเจ้าตรัสไว้ว่า ปิเยหิ วิปปโยโคทุกโข ความทุกข์เกิดจากความรักไม่ว่ารักลูกรักเมียรักพ่อแม่พี่น้องบุตรภรรยารักข้าวของเงินทองอะไรเนี่ยเมตตารักทั้งนั้นเลยเนี่ยแล้วก็มีทุกข์เพราะต้องระวังรักษาด้วยเพราะเดี๋ยวจะแตกจะหักเสียหายเดี๋ยวจะทำให้เขาเป็นทุกข์ไม่สบายกายไม่สบายใจเนี่ยเรื่องใหญ่ต้องมาพิจารณาทุกข์ในเมตตาทุกข์ในกรุณาพิจารณาทุกข์ในมุทิตาทุกข์ในอุเบกขา ตอนนี่เมตตาเขาไปแล้วแสดงความรักเขาไปแล้วเราก็อบายใจเมตตานั่นก็เป็นมรรคเป็นหนทางกรุณาสงสารเขาไปแล้วก็เป็นมรรคเป็นหนทางเนี่ยเพราะช่วยให้เขาพ้นทุกข์ไปแล้วเรามีมุทิตาพลอยยินดีเขาไปแล้วก็เป็นมรรคเป็นหนทางเราอุเบกขาวางเฉยได้แล้วก็ เป็นมรรคเป็นหนทางเนี่ยนิโรธะในเมตตาจึงจะเกิดขึ้นนิโรธะในกรุณาจึงจะเกิดขึ้นนิโรธะในมุทิตาจึงจะเกิดขึ้น นิโรธะในอุเบกขาจึงจะเกิดขึ้น คำว่านิโรธะก็คือความดับดับเมตตาเพราะเมตตาเราแสดงไปแล้วความรักเราแสดงไปแล้วก็เลยดับหายกรุณาความสงสารเราสงสารไปแล้วก็ดับหาย มุทิตาพลอยยินดีไปแล้วก็ดับหายเนี่ยอุเบกขาได้แล้วก็ดับหายเนี่ยถ้าเราทำใจให้ว่างได้ที่นี้เราก็คือทำให้มันติดต่อเขาเรียกสันตติ ทำจิตให้ว่างอุเบกขาวางเฉยทุกอย่างทุกอย่งนั้นแหละเมื่อเราวางเฉยได้แล้วนั้นเนี่ยเราจึงไม่มีทุกข์ เพราะฉะนั้นที่อาตมาแสดงให้โยมเห็นเนี่ยหมายถึงแสดงอริยสัจ๔ง่าย ๆ นะเนี่ย(หัวเราะ)อริยสัจ๔ในเมตตากรุณา มุทิตา อุเบกขาทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้เนี่ยอริยสัจทุกข์เป็นของควรกำหนดรู้เราก็คือกำหนดรู้ที่เมตตาเนี่ยแต่ถ้าเราให้ถึงจิตถึงใจจริงๆก็ต้องกำหนดรู้ทุกข์ที่รูปที่เสียงที่กลิ่นที่รสที่โณภูมิจิตที่ธรรมารมณีนี้นี้ก็มา กำหนดรู้ทุกข์ที่นี้เพราะตาเห็นแล้วมันก็อดไม่ได้มีความรักความชังก็ทุกข์เพราะมีความรักความชังเพราะเห็นรูปกำหนดรู้เสียงกำหนดรู้ทุกข์ที่เสียงเสียงต่ำเสียงว่าเสียงนินทาสรรเสริญก็เป็นทุกข์กับเสียงอีกได้กลิ่นหอมกลิ่นเหม็นอะไรพวกเนี่ยใครเอามาเนี่ยมาโยนใส่บ้านฉันอะไรพวกเนี่ยเหมือนนักการเมืองพวกโยนขี้ใส่กันเนี่ย(หัวเราะ)มันเดือดร้อนเห็นใหม่ต้องเอากองทหารไปรักษาอีกทุกข์ขนาดไหนโยมก็คิดดูซิเห็นมัยกลิ่นรสเปรี้ยวหวานมันเค็มเผ็ดเผื่อนฝาดขมจืดไฉนนี้ก็สำคัญถ้าไม่ได้รสนี้กินข้าวไม่ได้แล้วต้องไปหาเซลล์ชวนชิมโน้นซักรบไปไกลเสียเงินเสียทองอีกบางที่บางคนก็ได้กินบางคนก็ไม่ได้กินถ้าไปเกิดอุบัติเหตุกลางทางก็เกิดทุกข์เพิ่มอีก(หัวเราะ)เนี่ยทุกข์เพราะรสต้องว่าอย่างนี้ ทุกข์เพราะสัมผัสเนี่ยร้อนเกินไปหนาวเกินไปก็เป็นทุกข์แล้วเย็นเกินไปขึ้นเกินไปก็เดี๋ยวไม่สบายแล้วใช้หัวต่งงานอีกเนี่ยเขาเรียกทุกข์เกิดจากการสัมผัสทุกข์เกิดจากรวมารมณฺเษเรียกธรรมารมณฺเษที่ติดใจเราอยู่เนี่ยเออ! ไม่สามารถสลัดมันออกเลยเพราะมันประทับใจเราอยู่เขาเรียกธรรมารมณฺเษประทับใจเราอยู่ประทับจิตใจเรา ยืน เดิน นั่ง นอนก็เป็นทุกข์เป็นกังวลว่าทำไมทุกข์เช่นทุกข์เป็นหนี้เขาก็หนี้สินถึงเวลาใช้หนี้เขาเดือดร้อนอีกแล้วเนี่ยธรรมารมณฺเษเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราจะทำอย่างไรจึงจะพ้นเพราะฉะนั้นพระพุทธรูปเจ้าจึงสอนให้มา กำหนดรู้ทุกข์ที่เป็นของควรกำหนดรู้ทุกข์ที่เป็นของควรกำหนดรู้ทุกข์ที่รูป เสียง กลิ่น รส โณภูมิจิต ธรรมารมณฺเษ เนี่ย แล้วสมมุติเหตุให้เกิดทุกข์แล้วก็เพราะต้นหาความอยากเห็นรูปนั้นสวยนั้นดีก็อยากได้ไปหมดอยากได้แก้วแหวนเงินทองของประดับของใครใส่ไว้เนี่ยอยากได้ของเขาอีกเนี่ยความโลภเกิดแล้วก็เพราะอยากได้ของเขาเนี่ยความโลภเกิดแล้วเป็นเพราะความโลภของตัวเองแล้วเป็นเพราะความอยากเพราะฉะนั้นนะอยากในรูปในเสียง



ในกลืนในรสในสัมผัสมาเป็นของตัวนี้ไปแสวงหาเพื่อให้ได้มาเนี่ยก็เป็นทุกข์แล้วขณะที่จิตปรารถนาต้องการมาเป็นของตัวเนี่ยที่เรียกว่าตัณหาความอยากเนี่ยก็เป็นทุกข์แล้วที่นี้ได้มาก็เป็นทุกข์เกิดจากการระงับรักษาอีกรักษาศีแล้วของนั้นก็หมดยหรือเสื่อมสภาพเกิดต้องตายหรือต้องวิบัติพลัดพรากหายไปอีกทุกข์อีกเนี่ยพระองค์ให้กำหนดรู้ตัณหาความอยากสมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์เป็นอย่างไรเพราะความอยากของเราที่นี้การจะตัดความอยากจะทำยังงัย? เห็นรูปก็อยากได้ยินเสียงก็อยากได้กลิ่นได้รสได้สัมผัสก็อยากหมดต้องว่างอย่างเดียวนั้นนะต้องว่าง ว่างจากรูป ว่างจากเสียง ว่างจากกลิ่น ว่างจากรส ว่างจากสัมผัส ว่างจากธรรมารมณหมดแล้วเราก็ไม่ทุกข์อันนี้เป็นกำหนัดรู้สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ นิโรธความดับทุกข์ก็ดับที่ไหนละก็ต้องดับที่รูปเสียงกลิ่นรส ตาเห็นรูปเมื่อไหร่ก็ดับเมื่อนั้นดับรูปไม่ให้มาอย่าให้มาติดใจเรา(หัวเราะ)ได้ยินเสียงแล้วก็อย่ามาติดใจเรา ได้กลิ่นแล้วก็อย่ามาติดใจเรา ได้รสแล้วก็อย่ามาติดใจเรา ได้สัมผัสแล้วก็อย่ามาติดใจเรา ได้รู้ธรรมารมณแล้วก็อย่ามาติดใจเราให้ว่างไปให้หมดให้ผ่านไปให้หมดสัมผัสไปแล้วผ่านไปแล้วมันอนิจจังไปแล้วอนัตตาไปแล้วเราเสือกไปติดใจติดใจตัวเองต้องดับมันเนี่ยจึงเรียกว่านิโรธความดับทุกข์ มรรคความพ้นทุกข์หรือความเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์เนี่ยเราจะทำยังงัย? พระองค์บอกเป็นของควรเจริญให้มากคำว่าควรเจริญให้มากก็คือ ตาเห็นรูปเมื่อไหร่ก็ต้องดับไปเมื่อนั้นเจริญให้มากก็คือดับไปให้มากขึ้นให้ว่างไปมากขึ้นแล้วเราก็จะได้ใจความดับความว่างนี้แหละเป็นมรรคเป็นหนทางที่เราจะเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ที่แท้จริงต้องว่าอย่างนี้ ตาเห็นรูปดับไปไม่เกี่ยวไม่วิตกวิจารณ์สังขารไม่ปรุงแต่งในรูป ได้ยินเสียงแล้วก็ว่างวิตกวิจารณ์ในเสียงไม่มีสังขารปรุงแต่งในเสียงไม่มีจุมูกได้กลิ่นหอมกลิ่นเหม็นก็ว่างไม่มีวิตกวิจารณ์ในกลิ่นไม่มีสังขารในการปรุงแต่งในกลิ่นไม่มี ลิ่นได้รสก็ว่างวิตกวิจารณ์ในรสไม่มีสังขารปรุงแต่งในรสไม่มีสังขารปรุงแต่งจิตไม่มีนั้นนะ ภายได้สัมผัสเย็นร้อนอ่อนแข็งแล้วก็ว่างวิตกวิจารณ์ในสัมผัสไม่มีสังขารการปรุงแต่งในสัมผัสไม่มีเราก็ไม่มีทุกข์ในการสัมผัสใจได้รับธรรมารมณแล้วก็ว่างรับรู้ไม่รับเก็บแล้วก็ว่างแล้ววิตกวิจารณ์ในธรรมารมณเหล่านั้นไม่มีสังขารการปรุงแต่งธรรมารมณไม่มีเนี่ยได้สังขารการปรุงแต่งไม่มีจิตเราว่างแล้วอยู่เหนืออารมณก็อยู่เหนืออาสวะจิตเราก็อยู่เหนือเวทนาคำว่าอยู่เหนือเวทนาก็คือไม่สุขไม่ทุกข์ไม่ดีใจไม่เสียใจกับ รูป เสียง กลิ่น รส โภฏฐัพพะ ธรรมารมณเหล่านั้นเนี่ย พระพุทธเจ้าว่านิพพานัง ปรมัง สุขังจิตเราว่างเราสงบแล้วเป็นสุขแล้วต้องว่าอย่างนี้เพราะจิตเราไม่มีการวิตกวิจารณ์ไม่มีสังขารการปรุงแต่งก็เป็นสุขอุปาทิสเสนิพพานโล๊ะเตี้ยทิ้งไปหมดเลยรูป เสียง กลิ่น รส โภฏฐัพพะ ธรรมารมณโล๊ะทิ้งไปเลยแล้วเราก็พยายามอรรถมอความว่างอย่างนี้ต่อไปให้มันหมดอายุขัยเหมือนพระพุทธเจ้าที่อาตมาเกริ่นไปแต่แรกทีพระองค์อรรถมอความว่างมา๔๐สงขัยแสนกัลป์เนี่ยยุคนี้สมัยนี้อายุคนส่วนมากไม่ค่อยถึง๑๐๐ปีกันก็ตายกันแล้วเพราะฉะนั้นเมื่อเราเย็น เดิน นั่ง นอนเราภาวนาว่างๆๆๆทำจิตให้ว่างตลอดจนตายนั้นนะจนหมดอายุขัยแล้วจิตมันจะนุ่มไปจนเกิดความเคยชินเลยนุ่มไปสู่อุบัติด้วยความเคยชินนุ่มไปสู่นิพพานความว่างหรือความดับด้วยความเคยชินไม่มีการตั้งใจเลย สัมมาทิฐิเห็นชอบเห็นอะไรก็ชอบๆเนี่ยว่างแล้วไม่มีความเห็นแล้วใครบอกสวยไหมดีไหมไม่มีความเห็นว่างจากความเห็นสัมผัสมาส่งกับไปดำริชอบว่างไม่มีการดำริไม่งั้นกูจะเอาหรือไม่เอาดีจะไปซื้อดีหรือไปปลูกดีสร้างดีอะไรดำริไม่มีว่างทุกข์มันก็ไม่มีการดำริ สัมมาวาจาจากการพูดจาชอบว่างหรือดับไม่มีการสังคมาคมปฏิสัมพันธกับใครไม่ไปติดต่อใครก็ว่างกันหมดก็ว่างเราก็ไม่มีทุกข์กับการติดต่อกับเนี่ยเรา



จะได้อ่านเนี่ยสัมมาวาจาต้องว่างสัมมากัมมันโตการงานว่างการงานอย่างนั้นอย่างนี้งานก็คืองาน กลางวันทำไม่รู้แล้วไม่รู้จบก็ต้องว่างเมื่อเราว่างการว่างงานแล้วจิตเราก็จะเป็นจิตไม่มีการปรุงแต่งวิตก วิจารณ์ในการงานไม่มีสังขารการปรุงแต่งการงานไม่มีจิตก็ว่างไม่มีทุกข์เพราะการงาน สัมมาอาชีโวอาชีพอ ขอบก็เหมือนกันต้องว่างอีกอาชีพนีนิพพานไม่มีต้องว่างเพราะนิพพานนี้ ประมัญญ์ต้องว่างเพราะฉะนั้น ถ้าเรามัวไปยึดติดในอาชีพอังไปนิพพานไม่ได้แต่เราต้องรู้จักหน้าที่ของความเป็นพ่อเป็นแม่เป็นบุตรภรรยา สามีเราต้องหาเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวแต่พันพอบเรามีพอบอยู่พอกินก็ต้องว่างต่อไปต้องบอกไว้สองนัยยะ สัมมาวาจาโมเพียรพยายามชอบเนี่ยที่พระพุทธเจ้าว่าวิริเยน ทุกขมจเจติคนเราจะล่วงทุกข์ด้วยความเพียร เนี่ยเพียรอย่างอื่นนะเพียรให้มีขึ้นมาหรือภาวนาแปลว่าทำให้มีให้เป็นขึ้นมาก็มีแต่ทุกข์มีแต่โทษแต่ถ้าเรา เพียรให้เกิดความว่างได้นั้นแหละไม่มีทุกข์(หิวเพราะ)ต้องบอกว่าเราไม่มีทุกข์เพราะเราเพียรให้ว่างได้นั้นแหละ เราเพียรอย่างอื่นแหลมสารพัดทั้งวันทั้งคืนยังเพียรได้แต่ก็ทุกข์ทั้งวันทั้งคืนที่นี้เราเพียรให้ว่างแล้วก็ทุกข์หาย ทั้งวันทั้งคืนนะจิตว่างเมื่อจิตว่างแล้วเนี่ยที่นี้ด้วยความเคยชินแล้วเย็น เดิน นั่ง นอนเราก็ว่างๆไปไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราเพียงแต่รับรู้รับทราบเพราะอะไรเพียงแต่รับรู้รับทราบเพราะตาเรายังดีอยู่ หูดีอยู่ จมูกดีอยู่ ลิ้น ดีอยู่ กายเราดีอยู่ จิตเราดีอยู่เนี่ยเราก็เพียงรับรู้ว่ามีสิ่งต่างๆมีอยู่แต่สิ่งเหล่านั้นที่มีอยู่ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เราไม่ควรขโมยของเขามาเป็นของเราที่เอาตมาบอกว่าอย่าไปขโมยรูปของใครมาไว้ในใจเรา อย่าขโมยเสียง ขโมยกลิ้นขโมยรสขโมยโณภูมิจิตสัมผัสขโมยธรรมารมณ์ของเขามาไว้ในใจเราเนี่ย ศิลของเราจึงจะเป็น ศิลวิสุทธิตอนเนี่ยถ้าโยมจะไปอ่านพระไตรปิฎกจุลศีลมหาศีลมัชฌิมศีลอธิบายกันตศีลเนี่ยเรื่องใหญ่เลยเนี่ย แล้วโยมจะทำยังงัยเมื่อไหร่จะจบได้เบี่ยจบแต่ถ้าโยมไม่ไปขโมยรูป เสียง กลิ่น รส โณภูมิจิต ธรรมารมณ์ ของใครมาเนี่ยศีลของโยมเป็นศีลวิสุทธิเพราะจิตว่างต้องว่างอย่างนี้ อธิบายกันตศีลรับรู้ไม่รับเก็บเหมือน พระพุทธเจ้าพระอรหันต์เจ้าตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วเป็นพระอรหันต์เจ้าตาท่านก็ยังดีอยู่ท่านก็เห็นใครก็ได้หูได้ยินเสียงอะไรก็ได้จมูกได้กลิ่นอะไรก็ได้ลิ้นได้รู้รสอะไรก็ได้กายได้สัมผัสได้ใจได้รับรู้ธรรมารมณ์ได้แต่ ก็รับรู้ว่ามีไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราไม่ได้ยึดว่าเขามาเป็นเรามาเป็นของเราผ่านรับรู้แล้วก็ผ่านเมื่อผ่านก็คือว่าง นั้นเองคำว่าผ่านหรือว่างก็คือวิมุตติหลุดพ้นไปนั้นแหละเนี่ยมันเป็นอย่างนี้จะได้ง่ายขึ้นถ้ามันไปทำญาณ สามทำนั้นทำเนี่ยอะไรเมื่อไหร่ได้ต้องถามอย่างนี้พระอาจารย์ว่าเสียเวลาเปล่าต้องว่างอย่างนี้สู้อย่างนี้ เดิน นั่ง นอนพอบเราทำภารกิจหน้าที่แต่ละวันของเราจบออกนั้นก็ให้ว่างไปต้องว่างให้ทำจิตของเราให้ว่างเพราะว่า เราได้ทำหน้าที่ของเราเสร็จแล้วทำเสร็จแล้วมันก็ต้องว่างจากหน้าที่นั้นแล้วที่นี้จิตของเรามันก็เป็นจิตแล้ว เมื่อจิตของเรามันก็เป็นจิตแล้วมันก็ไม่มีความต้องการอย่างนี้เพราะจิตเราว่างไม่ได้ไปยึดติดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่า เป็นเราเป็นของเราๆก็ไม่มีทุกข์ในสิ่งนั้นเมื่อเราไม่มีทุกข์ในสิ่งนั้นแล้วเราจะไปวิตกทุกข์ร้อนมันทำไมต้อง ถามอย่างนี้ เมื่อวิตกทุกข์ร้อนไม่มีสังขารไม่ปรุงแต่งวิตกก็คือความตรึกวิจารณ์ความตรองหรือความ ใคร่ครวญไม่มีเนี่ยสังขารการปรุงแต่งจำไว้ให้ปรุงแต่งรูป ปรุงแต่งเสียง ปรุงแต่งกลิ่น ปรุงแต่งรส ปรุงแต่ง สัมผัส ปรุงแต่งธรรมารมณ์เนี่ยแล้วยังปรุงแต่งมากขึ้นไปมากขึ้นไปก็จิตเดิมเลยไอ้ที่มันเคยว่างก็เลยไม่ว่าง เพราะมันปรุงแต่งมากเกินไปเนี่ยเพราะฉะนั้นการที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า การเข้าไปสงบระงับสังขารเสียได้ เติล ฐปนโม สุขุเนี่ยก่อนที่พระองค์จะปรินิพพานเนี่ยพระองค์ตรัสว่าการที่เข้าไปสงบระงับสังขาร สังขารคือ ของการปรุงแต่งทั้งหมดไม่ว่าสังขารคือธาตุหรือสังขารธรรมก็ต้องให้มันว่างไปให้หมดสังขารธาตุคือรูปร่าง



ร่างกายของเราสังขารมันประกอบด้วยดิน น้ำ ลม ไฟเนี่ยถ้ามันสงบระงับไปได้มันก็ไม่อ่อนวายนะ  
เดือตร้อนไม่รำคาญใจแล้วเราก็เป็นสุขเพราะเราไม่มีการปรุงแต่งเมื่อเราไม่มีการปรุงแต่งแล้วเนี่ย  
พระพุทธเจ้าว่าเตสั ฐุปสโม สุขोการเข้าไปสงบระงับเสียได้ สงบระงับก็คือว่าง(หัวเราะ)เดี๋ยวโยมจะนึกว่า  
สงบระงับเป็นยังงัยอีกว่างนั้นแหละสงบระงับถ้าเราไม่ว่างนั้นแหละสงบระงับไม่ได้หรือสงบระงับไม่ได้  
หรือเพราะฉะนั้นถ้าว่างได้มันก็สงบได้แล้วมันก็ไม่มีการปรุงแต่งเนี่ยอาตมาพยายามเอาของยากมาเป็นของง่าย  
มาพูดอธิบายให้ฟังจะได้รู้ว่าเออ! มรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้ามีจริงนะไม่ใช่ของยากเลยที่อาตมาพูด  
ให้ฟังเนี่ยของง่ายทั้งนั้นเลยถ้าเราเข้าถึงความว่างนั้นได้แล้วนั้นนะเขาเรียกปัจเจกตั้งแล้วเออ! รู้แล้วไม่มี  
ทุกข์แล้วยืน เดิน นั่ง นอนไม่มีทุกข์แล้วไม่ยุ่งกับใครเรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราก็ได้จบได้สิ้นเราไป  
เสือกกับเขาทุกเรื่องก็ทุกข์ทุกเรื่องมีปัญหาทุกเรื่องกินไม่ได้นอนไม่หลับปรุงแต่งทั้งวันทั้งคืนอีกต่างหากเอา  
เรื่องของเขามาเป็นภาระต้องว่าอย่างนี้ ภาระคือการสั่งสมเดี๋ยวเอารูปมาเป็นภาระ เอาเสียงเอากลิ่นเอารส  
เอาโณภูมิจึงเอาธรรมารมณ์มาเป็นภาระเอาคนนั้นเอาคนนี้เป็นภาระหนักใจต้องว่าอย่างนี้ เขาเรียก  
หนักใจ(หัวเราะ)บางคนก็อ่อนใจเลยหนักใจไม่ว่ามันเหนียวมันอ่อนใจบางที่เขาว่าบ่ตั้งบ่ต้นเรี่ยวแรงไม่มี  
เลยแรงกายแรงใจไม่มีเลยมันพาลตายได้ต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็เอาง่ายๆเนี่ย  
ว่างอย่างเดียวนั้นแหละก็เป็นมรรคเป็นหนทางความพ้นทุกข์ดับทุกข์ที่ง่ายด้วยไม่ใช่ของยากถ้าอาตมาบอก  
โยมว่าว่างยากหรือว่างง่ายถ้าโยมบอกพระอาจารย์ว่าว่างยากอาตมาต้องกลับไปย้อนถามโยมว่าโยมเลี้ยง  
เมียเลี้ยงสามีเลี้ยงลูกเด้าเหล่าหลานยากหรือง่ายให้เป็นคนดี(หัวเราะ)โยมก็ต้องบอกว่าเออ! เสี่ยว่างของ  
พระอาจารย์เนี่ยง่ายกว่าไอ้เลี้ยงลูกเลี้ยงเมียเลี้ยงสามีให้อยู่ในโอวาทให้เป็นคนดีเนี่ยยาก เนี่ยโยมก็จะได้อธิ  
ความจริงว่ามันเป็นอย่างนี้จะได้ไม่เถียงอาตมาๆเนี่ยจับโกหกต่อหน้าต่อตานั้นทำเป็นเล่นไปอาตมาเนี่ยมี  
ปัญญารวดเร็ว(หัวเราะ)ต้องพูดกันไว้อ่อนไมให้โยมถามอาตมาด้วยเนี่ยเพราะฉะนั้นโยมจำว่างสูงสุดอย่าง  
เดียวเนี่ยพอแล้วนิพพานนั่ง ปรมัง สุขุณฺยังเนี่ยสูงสุด อาตมาบอกให้โยมสำเร็จทุกเรื่องโยมอยากได้อะไรก็  
สำเร็จโยมก็ดีใจแต่ถ้าอาตมาถามว่าสำเร็จแล้วว่างใหม่ว่างเนี่ยต้องว่างว่างเนี่ยอยู่สูงกว่าความสำเร็จอีก  
เหนือกว่าความสำเร็จอีกโยมก็จะได้ว่าเออ! จริงของท่านเราเถียงไม่ออกเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)  
เพราะฉะนั้นให้โยมว่างแล้วโยมไม่ยอมว่างเนี่ยเดี๋ยวว่างเรื่องนี้ไปเอาเรื่องโน้นอีกแล้วไม่ว่างเนี่ยไม่ว่างนั้น  
แหละต้องถามว่าเรื่องเดียวจบหรือเปล่าต้องถามอย่างนี้ไม่จบเพราะอะไรเพราะโยมไปหาเรื่องหลายเรื่อง  
นั้นแหละที่พระพุทธเจ้าเรียกตัดหาความอยากจะได้เข้าใจว่าเออ! ตัดหาความอยากมันเป็นอย่างไรเดี๋ยวก็  
จะมาค้นคว้าคิดเองทำเองก็ไม่ได้ค้นเดาก็ไม่ได้เนี่ยอาตมาต้องบอกความจริงเนี่ยตัดหาความอยากเป็น  
อย่างนี้เมื่อพระองค์สอนให้ตัดหาเป็นของควรละเราละแล้วก็มันก็ผ่านไปแล้วเราก็ว่างไปแล้วเห็นมัยยะเราละ  
เราเว้นไปแล้วต้องว่าอย่างนี้เดี๋ยวนี้กว่าตอนเนี่ยโยมว่างแล้วโยมเถียงลองเถียงอาตมาซิว่าโยมยังไม่ว่างกุ  
ยังคิดถึงอยู่ ความหมายของอาตมาคือว่างมาจากบ้านอยู่แล้วเขาไม่คิดถึงโยมหรือ(หัวเราะ)โยมว่างจาก  
บ้านแล้วเนี่ย แล้วถ้าโยมเอามาเป็นนัยยะบ้านกุยังว่างได้เลยเราก็เอาร่างจากรูป จากเสียง จากกลิ่น จาก  
สัมผัสเหล่านั้นเอามาเป็นนัยยะต่างๆเหล่านี้เอามาเป็นคู่มือเพื่อทำจิตของเราให้ว่างต่อไปเราก็จะได้อุปมาอุป  
มัยว่าเออ! ได้วิธีนี้ง่ายดีแะะเราก็ยืน เดิน นั่ง นอนนี้ก็ให้มันว่างตลอดไม่ให้คิดถึงเงิน สติเนี่ยตอนนิพพาน  
เนี่ยที่อาตมาบอกว่าสติเนี่ยต้องไม่ให้ไปคิดถึงมันไอ้สติเนี่ยตอนนิพพานที่อาตมาบอกว่าสติตั้งตัดสิ้นเลยคุณ





บาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้ครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติแต่ไม่ชี้โทษของสติให้รู้  
 เนี่ยเพราะสติมันระลึกรู้ไปตามสัญญาอุปาทานเพราะฉะนั้นมันปรุงแต่งมากมายก็เพราะสติทำเหตุให้เกิด  
 วิตกพิจารณาสังขารการปรุงแต่งเนี่ยสติ เพราะฉะนั้นอาตมาเนี่ยรู้ทั้งคุณของสติรู้ทั้งโทษของสติ ครูบาอาจารย์  
 ที่ไม่ชี้โทษของสติให้รู้ว่างมายนั่งสติตัวเนี่ยตามปกติพระองค์แสดงคู่กับสัมปชัญญะ สติสัมปชัญญะเป็น  
 ธรรมมีอุปการะมากเพราะฉะนั้นเราต้องเอาสติมาระลึกถึงแต่เรื่องศีลเรื่องธรรมแล้วก็สัมปชัญญะก็รู้ศีลรู้  
 ธรรมนั้นขณะเดียวกันก็เจริญดับเบ็ลศีลดับเบ็ลธรรมมันก็จะได้รู้เพิ่มขึ้นอีกจะได้เป็นผู้เจริญในศีลใน  
 ธรรมแต่ถ้าสติไประลึกถึงรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณณ์เนี่ยใช้สติดวงเนี่ยจิตวิญญาณของพวก  
 โยมไปเวียนว่ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ถ้วนเลยเนี่ยอาตมาเห็นโทษของสติตรงนี้เพราะฉะนั้นครูบา  
 อาจารย์สอนสติอบรมสติเนี่ยเสร็จไปไม่รอดหรือออกใจพวกยึดติดสติอยู่เนี่ยเขาเรียกโมหาสติเนี่ยอาตมาต้อง  
 พินิจให้เพิ่มหนักลงไปอีกเขาเรียกโมหาสติคือมันจมอยู่ในสติมันนะโมหาสติโมหาก็โมหะความมืดความ  
 บอดความหลงเนี่ยพวกหลงสติเนี่ยเขาเรียกโมหาสติ(หัวเราะ)แล้วโยมลองคิดดูซิเนี่ยอาตมาสอนให้โยมว่าง  
 ให้โยมใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติใช้ตัวสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติเนี่ยเป็นตัววิเศษเบรคไม่สติมันระลึกพอมันจะระลึก  
 เรื่องนั้นเรื่องนี้ไม่ให้มันระลึกให้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติไม่ให้มันระลึกมากเกินไปไม่ดีเป็นสิ่งที่ไม่ดีไม่ควรเดียว  
 จะเพิ่มทุกซิบให้เราเพิ่มโทษให้เราอีกเนี่ยเพราะฉะนั้นต้องใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติแล้วก็ว่างพอมันจะคิดถึง  
 เรื่องนั้นเรื่องนี้ก็ดิศกเบรคเอาสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติห้ามมันระลึกทางสายกัมมัญฐานสายครูบาอาจารย์ทาง  
 ธรรมยุตทางอีสานเนี่ยอย่าส่งจิตออกนอกแต่ก็ไม่ได้บอกว่าทำยังงัย(หัวเราะ)เนี่ยอาตมาบอกวิธีไม่ให้จิต  
 ส่งออกเนี่ยต้องมีสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติเป็นดิศกเบรคเลยพอมันจะระลึกไม่ให้มันระลึกเนี่ยจิตไม่ส่งออก  
 แน่นอนแล้วถ้าถามว่าจิตมันส่งออกไปไหนพระอาจารย์ก็ต้องบอกว่าจิตมันส่งออกไปที่รูป ที่เสียง ที่กลิ่น ที่  
 รส ที่โผฏฐัพพะ ที่ธรรมารมณณ์โน่นแล้วมันประทับใจสิ่งที่ประทับใจดิใจไว้เนี่ยมันจะระลึกอยู่เสมอนั้นเนี่ยจิต  
 ส่งออกเพราะฉะนั้นการที่เราจะห้ามไม่ให้จิตส่งออกต้องใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติเป็นดิศกเบรคมันจะระลึก  
 ไม่ให้ระลึกเนี่ยเมื่อทำไปเรื่อยๆขั้นตีความอดทนก็มีขึ้นแล้วอุเบกขาความวางเฉยก็เกิดขึ้นแล้วๆก็ว่างก็จะ  
 เกิดขึ้นแล้วในขณะเดียวกันแล้วที่นี้เราทำความว่างแบบนี้ทำความเคยชินอย่างนี้ไม่ให้มันระลึกไปอย่างนี้  
 นั้นแหละเป็นมรรคเป็นหนทาง(หัวเราะ)เหมือนอาตมาแยกจิตจากสติเดิมที่อาตมาพิจารณาอะไรคือตัว  
 ฟุ้งซ่านแล้วอาตมาก็มีตัวรู้ขึ้นมาสติมันระลึกมากเกินไปเลยฟุ้งซ่านแล้วเราจะทำยังงัยเราก็ต้องแยกจิตจาก  
 สติเมื่อเราแยกจิตจากสติอารมณ์ก็ดับเพราะสติมันไม่มีการระลึกอารมณ์มันก็ดับเมื่ออารมณ์ดับก็เป็นนิ  
 โรธะจิตทันทีแล้วก็มันเป็นมรรคจิตทันทีด้วยง่ายใหม่เนี่ยอาตมาเนี่ยค้นพบของที่ยากที่สุดมาเป็นของที่ง่าย  
 ที่สุดเนี่ยอาตมาสามารถแยกจิตแยกสติได้แล้วอารมณ์มันก็ดับไปอย่างรวดเร็วเนี่ยจึงเข้าถึงมรรคถึงผลรู้  
 ง่ายเข้าใจเร็วเป็นอย่างนี้ถ้าโยมไปเอาวิธีอื่นนะครูบาอาจารย์ทั่วโลกนะไม่รอดหรือโดนหลอกทั้งนั้นแหละ  
 ว่าไปนิพพานนิพพานอย่างนั้นอย่างนั้นอะไรไปเห็นนางฟ้านางสวรรค์พวกนี้เป็นอารมณ์ทั้งนั้นนะอย่าไปเชื่อ  
 เลยเพราะจิตยังไม่ว่าง ที่จิตว่างนี่คือว่างจากอารมณ์นะจำไว้ให้ตึนะที่อาตมาสอนให้จิตว่างนี่คือว่างจาก  
 อารมณ์ก็คืออะไรอารมณ์รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณณ์เนี่ยจิตมันไปติดอยู่กับพวกเนี่ย  
 เพราะฉะนั้นมันเหมือนกับห่วงเอาใจไปคล้องรูปไว้ เอาใจไปคล้องเสียงไว้ เอาใจไปคล้องกลิ่นไว้ เอาใจไป  
 คล้องรสไว้ เอาใจไปคล้องสัมผัสไว้ เอาใจไปคล้องธรรมารมณณ์ไว้แล้วก็ไปไหนไม่รอดถ้าคิดถึงเรื่องกาย



เหมือนเรือจิตเหมือนห่วงไปคล้องไว้มันจะไปไหนน้ำขึ้นก็ติดต่อน้ำลงก็อยู่ที่เก่า(หัวเราะ)แล้วโยมจะไหนได้ไอ้พวกนี้โกหกเนียพวกกรรมกายพวกมโนมยิทธิก็ไปนิพพานไม่ได้เพราะมันยังต้องใช้อารมณีนีถึงลูกแก้วบ้างนี่ถึงท่านปู่ท่านย่าท่านตาทำายไปนิพพานไม่ได้ไม่ใช่นิพพานของพระพุทธเจ้านิพพานของพระพุทธเจ้าคือนิพพานัง ปรมมัง สูญญังต้องว่างจำไว้ให้ดีจะได้ไม่โดนหลอกไม่โดนเขาหลอกเหมือนเพลงให้โยมฟังที่โดนเขาหลอกกระวังไว้ให้ดีเนียอาตมาพูดความจริงให้โยมรู้ไว้ว่าอาตมาเป็นผู้เข้าถึงรู้จริงเห็นแจ้งสัมมาทิฏฐิก็ต้องว่างไม่มีความเห็นไอนั้นยังมีความเห็นอยู่นะยังเป็นลูกแก้วใสอย่างนั้นอย่างนี้(หัวเราะ)หรือท่านปู่ท่านย่าก็ยังมีความเห็นอยู่ยังมีความดำริชอบๆอยู่เนี่ยดำริลูกแก้วอย่างนั้นอย่างนี้สินนั้นสิน้อยู่นียไปนิพพานไม่ได้เนียต้องชี้ฟังธงลงไปอาตมาเนียกว่าโหรฟังธงอีกโหรฟังธงยังต้องชูชกอาตมาเพราะมันไม่คิดได้อย่างอาตมาต้องว่าอย่างนี้ สัมมาวาจาแหมพูดชอบทั้งวันทั้งคืนเลยเป็นนักเทศน์อย่างนั้นอย่างนี้เนียไม่มีการว่างไม่มีการจบสิ้นไปหาอยู่หากินค่ากัณฑ์เทศน์เท่านั้นเท่านั้นเนียหาอยู่หากินอย่าไปเชื่อโดนหลอกนักเทศน์หากิน(หัวเราะ)อย่างอาตมาไม่เคยเอากัณฑ์เทศน์เลยไปเทศน์ไหนไม่เคยเอากัณฑ์เทศน์เลยพระอาจารย์เชื่อพระพุทธเจ้าเชื่ออะไรพระองค์บอก สัพพทานัง ธมฺมทานัง ชินาติการให้ธรรมเป็นทานชนะการให้ทั้งปวงคือให้ปัญญาเขาคือให้เขารู้ให้เขาเข้าใจแล้วเขาจะได้ไม่หลงมงายแล้วเขาจะได้ไม่มีทุกข์เนียพระอาจารย์เชื่อพระพุทธเจ้าไอนี้ไปเทศน์ไปเอาค่ากัณฑ์เทศน์เขาแล้วก็เลยไม่ได้บุญตามพระพุทธเจ้าเนียจำไว้ให้ดีเพราะฉะนั้นจะได้ไม่มีความโลภไปที่ไหนก็แสดงธรรมเป็นธรรมแสดงวินัยเป็นวินัยไปประยุกต์เรื่องนั้นเรื่องนี้ไปหลักเคียงพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าไอนี้ธรรมปฏิรูปตายไปตนกรหมดไอ้พวกนี้จำไว้ให้ดีไม่ต้องไปงมงายเนียอาตมาบอกพวกโยมอย่างชื้ออย่างตรงอาตมาไปฐึ้ไปเห็นมากมายสวรรค์นรกก็เห็นเป็นอารมณ์ทั้งนั้นแหละช่วยมนุษย์สัตว์พรหมเทพเทวาเอาขึ้นเอาลงได้ทั้งนั้น(หัวเราะ)แต่อาตมาไม่ได้ยึดติดหรืออกอาตมาทำไปตามหน้าที่ของอาตมาสังเคราะห์ตามธรรมเพราะฉะนั้นให้โยมจำไว้จะได้ไม่โดนหลอกเพราะอาตมาเนียเป็นผู้รู้จริงเห็นแจ้งที่รู้แต่ในหมู่ลูกศิษย์อาตมาทั้งนั้นแหละเพราะอาตมาไม่ได้รับภิกษุมนต์ไปไหนตั้งเป็นสิบปีแล้วต้องว่าอย่างนี้ไม่ได้รับภิกษุมนต์ไปไหนลูกศิษย์มนต์ไปนั้นนี่ก็เบื่อหน่ายอาตมาไม่อยากจะไปอาตมาเอาเวลามานับที่กรรมะให้พวกโยมอ่านดีกว่าดีกว่าไปเที่ยวสวดไปนั่นไปนี่ไปพิธินั้นพิธินี้เลิกยึดติดพิธิกรอะไรก็ไม่ดีทั้งนั้นอย่าไปเชื่อต่ออายุอะไรก็อย่าไปเชื่อเห็นมัยเนียไปเป็นประเพณีเลยต่ออายุอะไรเนียที่เขาว่าต่ออายุอะไรกันมากมายเลยเนียแล้วโยมเห็นมัยคนอายุห้าร้อยปีพันปีเห็นมัยไม่เห็นไม่เห็นแล้วมันจะไปต่อได้ยังงัย(หัวเราะ)ต้องไปตามว่าไอ้คนสวดต่อนะมันตายหรือเปล่า(หัวเราะ)ถ้ามันตายก็นั่นนะโดนหลอกแล้วอาตมาต้องว่าโดนหลอกแล้วให้โยมพวกฟังข้างเดียวต้องโดนต่ออายุเรื่องนั้นหาเรื่องกินเหล้าเมายากันหาเรื่องเสียเงินเสียทองตุ้เจ้าหลอกกินอีกต้องว่าอย่างนี้พระอาจารย์ไม่เชื่อ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนเลยสิ่งเหล่านี้ พระองค์สอนให้เรื่องศีลเรื่องธรรมก็คือสอนให้ไปนิพพานอย่างเดียวสรรพทุกขะนิสวาระนะนิพพานะเนียสอนให้ออกจากทุกข์เพราะทุกคนเกิดมาแล้วก็ต้องทุกข์ไม่มีใครคลอดออกมาแล้วหัวเราะเลยมีแต่ร้องไห้คร่ำครวญ(หัวเราะ)มีใครหัวเราะบ้างไม่มีกำไม้กำมือเอาเป็นเอาตายเนียเจ็บปวดอีกต่างหากยังไม่ทันทำอะไรเลยเนียร้องไห้ชะแล้วเนียผิตหวังแสดงถึงนิมิตหมายความผิตหวังไม่ได้ตั้งใจปรารถนาแน่นอนอนิจจังไม่เที่ยงอนิจจังตั้งแต่ในท้องแม่คลอดออกมาก็อนิจจังอีกกว่าพ่อแม่จะเลี้ยงโตมาเป็นหนุ่มเป็นสาวก็อนิจจังอีกเนียทุกข์ทั้งนั้นเลยเอาทุกข์



ให้พ่อให้แม่อีกขอกินนั้นขิกินนี้พ่อแม่จะกินบ้างก็ต้องให้มันกินเขาเรียกมารคหอย(หัวเราะ)ต้องบอกอย่างนี้มารคหอยเนี่ยไม่เชื่อก็ลองดูซิ(หัวเราะ)ใครมีลูกแล้วก็ต้องเจอทุกคนเนี่ยไม่เชื่อก็ลองดูซิ อาตมาเคยพิจารณาชั้นธมวารกิละสมาธิสังขารมารเทวปุตตมารมัจจุมารอะไรเนี่ยอาตมาเขียนไว้แล้วแต่ญวจะให้โยมแจ่มอยู่ในเล่มนี้เนี่ยเล่มนี้ก็คิดว่าอาจจะมีอยู่บ้างเล่มห้าเนี่ยอาตมาเขียนบันทึกไว้สอนเอาไว้เนี่ยแล้วโยมอยากฟังเรื่องอะไรบ้างมีอะไรสงสัยอยากถามอาตมาบ้างละตอนนี้อยากถามพร้อมที่จะตอบโยมสงสัยเรื่องอะไรให้ถามอาตมา(หัวเราะ)อาตมาเนี่ยสอนง่ายเนี่ยถ้าขนาดนี้โยมยังไม่รู้เรื่องเนี่ย แสดงว่ากรรมเวรวิบากกรรมเวรเนี่ยมันบังตาบังใจโยมแล้วเนี่ย(หัวเราะ)เพราะอะไรก็โยมฟังไม่รู้เรื่องเลย พระอาจารย์พูดอะไรไม่รู้เรื่อง ว่างอย่างเดียวจำไว้เถอะอะไรก็ให้วางไว้จำอย่างอื่นไม่ได้ก็ให้จำวางไว้ถ้าถามว่าจะจำวางจำยังงัยถามว่าโยมที่เกี่ยวเป็นไหมโยมที่เกี่ยวเป็นก็ว่างแล้ว แต่ความว่างของพระอาจารย์เนี่ยว่างด้วยความรู้นะไม่ได้ว่างเพราะความที่เกี่ยวจะต้องทำให้สำเร็จแล้วจึงว่างนะ(หัวเราะ)ไม่ใช่ยังมีงานแล้วบอกว่างยังงี้เอ็งเอาเปรียบเขาไม่ถูกจะต้องบอกอย่างนี้(หัวเราะ)อ้าว! มีอะไรจะถามพระอาจารย์ก็ถามซะเดี๋ยวจะได้ทำพิธีกรรมตามหน้าที่ของพวกโยม... เพราะแค่เนี่ยก็เหลือกินแล้วแค่โยมทำใจให้ว่างอย่างเดียวก็ใช้ได้เลยต้องว่าอย่างนี้โยมก็จำไว้ซิถ้าโยมจะเถียงพระอาจารย์สอนอะไรให้ว่างว่างมันยากพระอาจารย์ก็บอกเอ็งเลี้ยงหัวเลี้ยงเมียเลี้ยงลูกให้มันเป็นคนดีได้ไหมถ้ามันไม่ได้เนี่ยเลี้ยงหัวเลี้ยงเมียเลี้ยงลูกมันยากกว่า(หัวเราะ)แล้วโยมจะได้ไม่เถียงอาตมาแล้วโดยมจะได้พยายามทำจิตให้ว่างตามที่อาตมาบอกเนี่ยแค่เนี่ยใจความใหญ่มีอยู่แค่เนี่ยกฐินก็เนี่ยเอาเป็นต้นเหตุที่โยมจะได้มาพึ่งเทศน์ฟังธรรมถ้าไม่มีงาน กฐินก็โยมก็ไม่ค่อยได้มากันตามปกติอาตมาเทศน์ทุกวันนะถ้าใครมาหาอาตมาเนี่ยแต่อาตมาไม่เคยเอาสตางค์ค่าภัณฑเทศน์ใครเลยพยายามให้ทุกคนรู้เรื่องศีลเรื่องธรรมเรื่องมรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้า ต้องว่าอย่างนี้แล้วอาตมาก็เทศน์สอนมาก่อนเนี่ยเทศน์ทั้งวันทั้งคืนเลยไม่ต้องหลับต้องนอนเลยเดี๋ยวพวกนี้ไปแล้วพวกนั้นมาอีกทั้งวันทั้งคืนเลยไม่ต้องหลับต้องนอนเลยบางที่ห้าวันห้าคืนเลยไม่ต้องหลับต้องนอน อาตมาองค์เดียวเนี่ยเทศน์อยู่ได้(หัวเราะ)ก่อนนี้วันพระก็เนี่ยชกเลิกเทศน์อาตมาเนี่ยไม่รู้เอาอะไรมาเทศน์นักไม่ต้องเอาคัมภีร์มาเทศน์นะเนี่ยเทศน์ปากเปล่าแบบเนี่ย(หัวเราะ)อ้าว! มีอะไรอยากรู้อะไรสงสัยอะไรที่ไม่เข้าใจก็ถามซิเนี่ยตอนเนี่ยก็รู้กันหมดแล้วนะว่างแล้วที่หลังมาหาพระอาจารย์ไม่ว่างละก็อระวังไว้ให้ดินะ(หัวเราะ)เดี๋ยวพระอาจารย์จะบอกโยมโกหกพระอาจารย์อีกแล้ว(หัวเราะ)อาตมาสอนให้โยมว่างแล้วโยมจำไว้แล้วโยมจะได้มีความสุขจากความว่าง ว่างนี้ไม่ต้องเสียสัจบาทต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)ไม่ต้องเสียสัจบาทสักสิ่งเลยก่อนนี้มีใครมาหาอาตมาบอกโยมไม่ต้องเอาดอกไม้ธูปเทียนมาถวายอาตมาหรืออยากฟังเทศน์ฟังธรรมนอนอยู่ก็เรียกได้พระพุทธเจ้ายังไม่ได้เอาอะไรของอาตมาสักบาทสักสิ่งเลยทำไมอาตมาต้องมาอยากได้ของพวกโยมเนี่ยแล้วส่วนมากก็คนมีทุกข์ทั้งนั้นเนี่ยอาตมาเนี่ยกล้าพูดกล้าทำแล้วก็ไม่ใช่อยากได้ของใครเลยแต่ก็ยังมีคนเกลียดคนก่นแกล้งรังแกพระอาจารย์เนี่ยเพราะมันไม่รู้ความจริงเลย(หัวเราะ)ตามปกติเนี่ยพระอาจารย์มีอะไรทำไรก็ให้หมดนะก่อนเนี่ยใครถวายอะไรแจ่มหมดแจ่มนักเรียนแจ่มอะไรพอได้เลือกไปทะเลาะเบาะแว้งกันพระอาจารย์ก็เลยเลิกแจ่มพระอาจารย์ไม่เอาแล้วเนี่ยพระอาจารย์เลิกหมดเนี่ยต้นเหตุที่มันทะเลาะกันเนี่ยพระอาจารย์เลยเลิกแล้วกฎของวัดนี้มีข้อเดียวคือห้ามทะเลาะกันเมื่อมันทะเลาะกันแสดงว่ามันไม่รักกันแล้วมันก็ไปกันหมดอาตมาไม่เคยไล่ใครเลยเนี่ยไม่เคยไป



ว่าใครด้วยแต่มันก็ไปของมันเองหมดจำไว้กฎระเบียบมีข้อเดียวอย่าทะเลาะกัน(หัวเราะ)เป็นกฎเหล็กเขารู้เขาแล้วเขาก็ไปกันเองไม่ต้องไปไล่เขาอาตมาเนียไอ้ที่มีกันเยอะเยอะดิบซ้อย่ดิบซ้อไม่ได้เรื่องหรอกของอาตมาข้อเดียวเนี่ยถ้ามันเถียงกันแสดงว่ามันไม่รักกันแล้วมันก็อยู่ไม่เป็นสุขแล้วเพราะมันไม่รักกันอ้าว! ถ้าไม่มีอะไรก็จะทำหน้าที่ของโยมอีก.....

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันศุกร์ที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เวลา ๐๙.๐๑ น.